

sugestiv, cu vibrație patriotică, cu fior emoțional. Cu păpușile minuite la vedere (artistul păpușar situându-se într-o relație organică cu personajul-păpușă), bucurându-se de decorul simplu și frumos, stilizat cu gust, după motive populare, al Irinei Borovschi, *Iancu Jianu* se impune prin valorificarea, într-un limbaj teatral modern, a bogatelor și străvechilor tradiții folclorice de pe meleagurile argeșene.

Inegală, incertă stilistic, montarea *Inima mamei* ne-a reținut atenția prin câteva soluții scenice ingenioase, legate de o bună înțelegere a raportului dintre om și păpușă, de prezentarea unui om-erou (Mama) autentic, capabil de a transmite simplu, cu putere de convingere, un mesaj pe care autorii l-au supralăncărat cu elemente melodramatice.

Spectacolul *Ionuț descoperă lumea* s-a relevat ca un veritabil fapt de artă păpușărească, prin scenografia ingenioasă, expresivă, cu soluții novatoare, a unui mare îndrăgostit al teatrului de păpuși — Cik Damadian. Ideea generoasă a piesei (solidaritatea pionierilor români cu tinerii de pretutindeni, peregrinările eroului prin meleaguri mirifice) a fost strălucit relucată prin scenografia lui Cik Damadian, prin admirabile peisaje mobile, pictate pe celuloid, în culori vii, în surprinzătoare contraste de lumină și umbră și prin câteva păpuși foarte frumoase. Zelusul și talentatul electrician al trupei din Pitești, Ion Prișculescu, plimbând armonios spoturile de lumină ale reflectoarelor, pe surprinzătoarea pictură a lui Cik Damadian, a creat momente de încântare. O adevărată lecție de artă picturală, în tonurile lui Matisse și Renoir, de civilizare a ochiului micului spectator, de familiarizare a lui cu arta autentică.

Alelei, voinicii mei e o montare obișnuită, tradițională.

Ultima premieră a teatrului, pe care piteștenii au mizat foarte mult, *Umbra lui Ștefan cel Mare* (interesantă doar ca încercare de aducere din legendă în contemporaneitate a chipului marelui domnitor, înfățișat cu simplitate și sinceritate de către actorul-păpușar Marins Stamatescu), nu a atins cota valorică a mizei; montarea nu s-a reținut, în mod deosebit, și din cauza scriiturii, în care, pe lângă lucruri importante, s-au strecurat și multe naivități; spectacolul n-a avut strălucire și n-a adus nimic nou în domeniul artei păpușărești.

Un element ce definește favorabil trupa păpușarilor din Pitești și merită să fie subliniat: interpreții-mînuitori. Am întilnit aici un mînunchi de talente: Marius Stamatescu, Dida Anchidin, Adrian Gorunescu, Gigi Clenciu, Silvia Stănescu, Emilia Dumitrescu, Nicolae Băniea — care au dat viață și expresivitate numeroaselor personaje istorice și contemporane, unor tipuri scenice diverse, reprezentînd eroi-oameni și eroi-păpuși.

Sperăm că la viitoarea întilnire, prin participarea mai multor specialiști și nespecialiști

din Pitești și din Capitală, din alte orașe ale țării, se va putea dezbate mai amplu și mai eficient tema atît de generoasă lansată acum: „Caracterul educativ al spectacolului patriotic pentru copii“.

Valeria Ducea

Cronica Radio

Momente din viața lui Ion Creangă

Excelenta evocare radiofonică a lui Mircea Ștefănescu, regizată clar și ordonat de Mihail Zirra și adunînd în jurul „moldovanului ideal” care este Costache Antoniu o echipă de valori de ieri și de azi (vocele duse ale lui George Mărutză sau Mircea Balaban, alături de începătorul pe atunci Octavian Cotescu) mi-a confirmat, încă o dată, natura cu adevărat *educativă* a acestui gen de scenarii. Spun adevărat *educativă*, aș adăuga pur, esențial, ne-echivoc *educativă*, deoarece, cred, numai cine a ascultat în *calitate de copil* o evocare precum aceea a lui Mircea Ștefănescu va înțelege autentic și va fi capabil să explice *educativitatea* (se poate spune-asa?) romanțurilor radiofonice de calitate. (Precizăm — de calitate.) Un copil (sau — dacă vreți — un adult atît de înțelept încît să fie capabil a trăi, din cînd în cînd, pe dimensiunile copilăriei) va explica lesne cum l-a subjugat piesa lui Mircea Ștefănescu, apoi cum l-a auzit pentru prima oară-n viața lui pe Creangă, cum l-a simțit existînd, cum a priceput nașterea „Amintirilor din copilărie”, cum a înțeles ce va să zică un scriitor, cum a rămas, poate pentru totdeauna, o imaginea lui Creangă în minte, și cum această evocare l-a îndemnat să citească ori să recitească povestirile marelui moldovean.

De asemeni, copilul — copiii — despre care vorbim își va exprima dorința de a-i vedea, fie și numai auditiv, pe ceilalți scriitori. Scriitorii mai de mult sau mai de astăzi. Tematica redacției de teatru e, în această privință, nelimitabilă, mai eu seamă dacă — eliberîndu-se de fixitatea care zice că pentru marii contemporani „e prea devreme” — patronii spirituali ai evocărilor ni-i vor aduce, seara, acasă, pe Sadoveanu și Rebreanu, Călinescu și Camil Petrescu, Arghezi și Matei Caragiale, Tudor Mușatescu și Sebastian, și pe alții, alții alții.

M. Alexandru